

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX KADENCJA**

Warszawa, dnia 16 marca 2018 r.

Druk nr 761

**KOMISJA
USTAWODAWCZA**

**Pan
Stanisław KARCZEWSKI
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Na podstawie art. 85a ust. 3 pkt 1 Regulaminu Senatu Komisja Ustawodawcza wnosi o podjęcie postępowania w sprawie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej projektu ustawy

o zmianie ustawy – Prawo oświatowe.

Do reprezentowania Komisji w dalszych pracach nad tym projektem ustawy upoważniony jest senator Aleksander Szwed.

W załączeniu przekazuję projekt ustawy wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący Komisji
Ustawodawczej
(-) Stanisław Gogacz

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo oświatowe

Art. 1. W ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 59, 949 i 2203) po art. 39 dodaje się art. 39a w brzmieniu:

„Art. 39a. Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania określi, w drodze rozporządzenia, kryteria ustalania kosztów przejazdu, o którym mowa w art. 32 ust. 6 oraz art. 39 ust. 4 pkt 3, zapewniając zwrot rzeczywistych kosztów przejazdu wykonywanego w optymalny dla dziecka, ucznia i opiekuna sposób oraz uwzględniając w szczególności rodzaj niepełnosprawności, odległość miejsca zamieszkania od szkoły, miejsce pracy opiekuna i środek transportu.”.

Art. 2. Rodzice, którzy zawarli umowę, o której mowa w art. 32 ust. 6 oraz art. 39 ust. 4 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, mogą ją wypowiedzieć w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie rozporządzenia, o którym mowa w art. 39a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Cel projektowanej ustawy

Celem projektu jest wprowadzenie do systemu prawa (ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe) przepisów określających kryteria ustalania kosztów przejazdu dziecka i opiekuna, które są zwracane opiekunom dowożącym dzieci niepełnosprawne (lub inne uprawnione) do szkoły lub przedszkola.

Projekt dostosowuje system prawa do postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia z 17 października 2017 r. (sygn. akt S 1/17). Jego pełna treść wraz z uzasadnieniem została ogłoszona w OTK ZU A, poz. 66.

2. Przedmiot i istota rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego

2.1. TK, w związku z postanowieniem z dnia 4 października 2017 r. (sygn. akt SK 28/16), postanowił w trybie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym przedstawić Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej uwagi dotyczące celowości podjęcia działań ustawodawczych zmierzających do uregulowania kwestii zwrotu kosztów przejazdu niepełnosprawnego ucznia i opiekuna do placówek oświatowych.

2.2. Przepis nieobowiązującej już ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (art. 14a ust. 4) przewidywał, że „obowiązkiem gminy jest zapewnienie niepełnosprawnym dzieciom pięcioletnim oraz dzieciom objętym wychowaniem przedszkolnym na podstawie art. 14 ust. 1a bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższego przedszkola, oddziału przedszkolnego w szkole podstawowej, innej formy wychowania przedszkolnego lub ośrodka umożliwiającego dzieciom, o których mowa w art. 16 ust. 7, a także dzieciom z upośledzeniem umysłowym z niepełnosprawnościami sprzężonymi realizację obowiązku, o którym mowa w art. 14 ust. 3, albo zwrot kosztów przejazdu ucznia i opiekuna na zasadach określonych w umowie zawartej między wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta) i rodzicami, opiekunami lub opiekunami prawnymi, jeżeli dowożenie zapewniają rodzice, opiekunowie lub opiekunowie prawni”.

Drugi zaskarżony przepis, art. 17 ust. 3a pkt 3, stanowił, że „obowiązkiem gminy jest: (...) zwrot kosztów przejazdu ucznia, o którym mowa w pkt 1 i 2, oraz jego opiekuna do szkoły lub ośrodka, wymienionych w pkt 1 i 2, na zasadach określonych w umowie zawartej

między wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta) a rodzicami, jeżeli dowożenie i opiekę zapewniają rodzice”. (Zgodnie z przywołanym art. 17 ust. 3a pkt 1 i 2 obowiązkiem gminy jest: 1) zapewnienie uczniom niepełnosprawnym, których kształcenie i wychowanie odbywa się na podstawie art. 71b, bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższej szkoły podstawowej i gimnazjum, a uczniom z niepełnosprawnością ruchową, upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym lub znacznym - także do najbliższej szkoły ponadgimnazjalnej, nie dłużej jednak niż do ukończenia 21. roku życia; 2) zapewnienie dzieciom i młodzieży, o których mowa w art. 16 ust. 7, a także dzieciom i młodzieży z upośledzeniem umysłowym z niepełnosprawnościami sprzężonymi, bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do ośrodka umożliwiającego tym dzieciom i młodzieży realizację obowiązku szkolnego i obowiązku nauki, nie dłużej jednak niż do ukończenia 25 roku życia).

Ustawa w zaskarżonych przepisach przewiduje, że do gminy należy albo **obowiązek zapewnienia niepełnosprawnym dzieciom bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższego przedszkola lub szkoły** albo **obowiązek zwrotu kosztów przejazdu dziecka i opiekuna na zasadach określonych w umowie zawartej między wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta) i rodzicami lub opiekunami, jeżeli dowożenie zapewniają rodzice lub opiekunowie**. Przepisy nie przewidują zaś **kryteriów określania stawek zwrotu kosztów przejazdu dziecka i opiekuna**. W praktyce wójtowie ustalali w drodze zarządzenia wzorce umów określające wysokość zwracanych kosztów przejazdu, będące podstawą zawieranych umów. Koszty w poszczególnych gminach zwraca się **w różnej wysokości, niekiedy dalekiej od rzeczywistych**.

2.3. W skardze konstytucyjnej, w sprawie której TK umorzył postępowanie z przyczyn formalnych, ale wydał postanowienie sygnalizacyjne, zarzucono powyższym przepisom niezgodność z kilkoma przepisami Konstytucji. Te ostatnie stanowią, że rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji materialnej i społecznej, zwłaszcza wielodzietne i niepełne, mają prawo do szczególnej pomocy ze strony władz publicznych (art. 71 ust. 1 zd. 2); osobom niepełnosprawnym władze publiczne udzielają, zgodnie z ustawą, pomocy w zabezpieczeniu egzystencji, przysposobieniu do pracy oraz komunikacji społecznej (art. 69); Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2); władze publiczne zapewniają obywatelom powszechny i równy dostęp do wykształcenia; w tym celu tworzą i wspierają systemy indywidualnej pomocy finansowej i organizacyjnej dla uczniów i studentów; warunki udzielania pomocy

określa ustawa (art. 70 ust. 4); każdy ma prawo do nauki (art. 70 ust. 1 zd. 1); wszyscy są wobec prawa równi; wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne (art. 32 ust. 1).

Zdaniem Prokuratora Generalnego, zakwestionowane w skardze przepisy „umożliwiają organowi gminy ustalenie stawek zwrotu kosztów dowozu według różnych kryteriów i, w rezultacie, w różnych wysokościach, niekiedy na tak niskim poziomie, że kwota refundacji w tak istotny sposób różni się od kosztów faktycznie poniesionych przez rodziców, że prowadzi to do ograniczenia treści (istoty) prawa do zwrotu kosztów przyznanego rodzicom (opiekunom). Taka sytuacja skutkuje tym, że z jednej strony, prawo do zwrotu niekiedy może przybierać formę prawa iluzorycznego (np. refundacja kosztów dowozu według ceny najtańszego biletu ulgowego na danej trasie), z drugiej strony zaś, adresaci tego prawa nie mogą ustalić najważniejszego elementu tego prawa - choćby minimalnej jego wartości - na podstawie regulacji ustawowej. Ten ostatni argument przemawia za naruszeniem przez zakwestionowane przepisy nie tylko art. 71 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji, ale także zasady poprawnej legislacji (art. 2 Konstytucji)”. W opinii Prokuratora, kwestionowana regulacja „prowadzi, w skali kraju, do zróżnicowania sytuacji prawnej rodzin, w których wychowywane są niepełnosprawne dzieci objęte obowiązkiem przedszkolnym i szkolnym (podmioty podobne), w zakresie treści prawa do zwrotu kosztów dowozu na podstawie kryterium miejsca zamieszkania (...). Na podstawie tego kryterium pośrednio następuje też zróżnicowanie zakresu pomocy dla uczniów niepełnosprawnych, co nie sprzyja wyrównywaniu szans edukacyjnych niepełnosprawnych dzieci i w ten sposób ogranicza prawo do nauki”. Zdaniem autora skargi konstytucyjnej przepisy „naruszają Konstytucję przez to, że statuują obowiązek zwrotu kosztów transportu dzieci niepełnosprawnych w sposób ogólny. Ustawodawca nie sformułował wytycznych (przesłanek), którymi powinny kierować się strony (tj. gmina oraz rodzice dziecka niepełnosprawnego), ustalając wysokość (stawki) zwrotu kosztów; ustawodawca nie sprecyzował, czy «dojazd do szkoły» obejmuje także powrót opiekuna do domu i ponowny dojazd w celu odebrania dziecka ze szkoły”.

Wójtowie wydają niekiedy w tych sprawach zarządzenia zawierające wzór umowy o zwrocie kosztów. Sądy administracyjne rozpatrujące skargę na zarządzenie wójta, przyjęły, że zarządzenie wójta w sprawie zwrotu kosztów nie narusza prawa, jest ono bowiem skierowane do urzędników gminy przygotowujących jedynie projekt konkretnej umowy, a o zwrocie kosztów zgodnie z ustawą decyduje zawarta ostatecznie umowa. Z kolei treść tej

umowy (wysokość zwrotu kosztów) nie jest regulowana przez ustawę, nie podlega zatem ocenie sądu administracyjnego.

2.4. TK umorzył postępowanie w sprawie skargi konstytucyjnej SK 28/16. Jednakże, choć nie wydał wyroku, „podzielił argumenty (...) że w świetle wskazanych wzorców konstytucyjnych konieczne jest wprowadzenie bardziej szczegółowej regulacji dotyczącej zwrotu kosztów dowozu niepełnosprawnych dzieci do placówek oświatowych. (...) Przyznanie ustawowego uprawnienia przy równoczesnym braku określenia zasad jego realizacji prowadzi do zróżnicowania warunków zwrotu kosztów w poszczególnych gminach. Częstą praktyką jest określanie zasad zwrotu kosztów w zarządzeniach wydanych przez wójta (...) i odwoływanie się w nich do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (...). Rozporządzenie to, z uwagi na odmienne *ratio legis*, nie odpowiada celowi zakwestionowanej regulacji, którym jest zapewnienie zwrotu realnie ponoszonych kosztów dowozu do placówek oświatowych osobom wychowującym dzieci niepełnosprawne. Zamiar ustawodawcy, aby zapewnić możliwość elastycznego dostosowywania przyznawanych świadczeń w zależności od indywidualnych potrzeb danych podmiotów, nie został zrealizowany w sposób należyty. Brak kryteriów sposobu ustalania wysokości stawek zwrotu kosztów czyni *de facto* uprawnienie rodziców niepełnym i nie pozwala na określenie jego rzeczywistej treści, pozostawiając zobowiązanym organom możliwość narzucania jednostronnych warunków”.

„Do prawodawcy należy wskazanie konkretnych kryteriów zwrotu kosztów przejazdu oraz decyzja, czy kryteria te powinny być określone w ustawie, czy w akcie wykonawczym. Trybunał wskazuje jedynie, że kryteria te powinny, z jednej strony, uwzględniać zróżnicowaną sytuację gmin (wiejskich, miejskich, położonych w rejonach górskich) i ewentualnie stopień niepełnosprawności dziecka, zaś z drugiej strony, relację, w jakiej ustawa z 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe [która powiela przepisy zaskarżonej i nieobowiązującej już ustawy o systemie oświaty] pozostaje w stosunku do innych aktów normatywnych przewidujących pomoc dla dzieci niepełnosprawnych”.

Zdaniem TK „nieuregulowanie warunków realizacji zadania gminy dotyczącego zwrotu kosztów przejazdu oznacza, iż w systemie prawnym brakuje norm, których wprowadzenie jest obowiązkiem prawodawcy wynikającym z przepisów Konstytucji. Adresatami

zakwestionowanych przepisów są rodziny wychowujące dzieci niepełnosprawne, do których odnosi się pojęcie rodzin znajdujących się w trudnej sytuacji społecznej. W świetle art. 69 i art. 71 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji niezbędne jest ukształtowanie zakwestionowanej regulacji, mającej na celu wyrównywanie szans edukacyjnych, w sposób zapewniający wszystkim podmiotom podobnym równy dostęp do tego rodzaju formy pomocy władz publicznych”.

3. Różnice między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Marszałek Sejmu w postępowaniu przed TK „wskazał, że zaskarżone ustawowe normy prawne, niezależnie od wydawanych w celu ich realizacji zarządzeń, jednoznacznie przesądzają, że umowa jest właściwą i jedyną formą załatwienia spraw z zakresu dowozu dzieci do szkoły. Takie rozumienie zaskarżonych przepisów znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów powszechnych i sądów administracyjnych. Umowa o zwrot kosztów, będąc niewładczą formą działania administracji publicznej, poddana jest w całości reżimowi prawa cywilnego, a występujące na jej tle spory podlegają kompetencji sądów cywilnych. Jak wynika z kształtującej się praktyki stosowania zaskarżonych przepisów, rodzice dzieci z niepełnosprawnością występują do sądów powszechnych z powództwem przeciwko gminie z tytułu np. bezpodstawnego wzbogacenia, jeśli wójt odmawia zwrotu kosztów lub je znacząco zaniża. Sądy powszechne nie ograniczają zwrotu kosztów transportu do dystansu, jaki pokonuje każdorazowo któreś z rodziców z dzieckiem, ale uwzględniają również inne okoliczności, jak np. konieczność samodzielnego dojazdu matki czy ojca do szkoły. Oceniają także sytuację faktyczną rodziców, np. rodzaj samochodu, zużycie paliwa, liczbę dzieci przewożonych jednym samochodem itd. Sądy podkreślają przy tym umowny charakter stosunku prawnego łączącego gminę z rodzicami w zakresie zwrotu kosztów podróży i wynikającą z niego równość stron”.

W związku z realizacją postanowienia sygnalizacyjnego TK można sformułować następujące spostrzeżenia.

1. Umowa między wójtem a rodzicami jest dogodną formą refundacji kosztów, ponieważ pozwala na wzięcie pod uwagę faktycznych, indywidualnych kosztów ponoszonych przez rodziców z tytułu dowożenia dzieci do szkoły; z drugiej strony może powodować nieuzasadnione zróżnicowanie w wysokości refundacji.

2. W ustawie brak jest jakichkolwiek kryteriów ustalania wysokości refundacji. Określenie „zwrot kosztów przejazdu ucznia i opiekuna” sugeruje, że chodzi o pełną refundację, jednakże następujące po nim określenie „na zasadach określonych w umowie” może być odczytane, jako możliwość niepełnej refundacji. Trzeba jednak przyjąć, że to ostatecznie określenie oznacza umowne przejęcie przez rodziców leżącego na gminie obowiązku dowożenia dzieci, pod warunkiem: 1) zwrotu przez gminę (rzeczywistych) kosztów przewozu, 2) uzgodnienia takiej formy przewozu, która będzie dogodna dla rodziców i niezbyt kosztowna dla gminy.

W konsekwencji proponuje się utrzymanie umownej formy zwrotu kosztów i utrzymanie zasady pełnej refundacji rzeczywistych kosztów. **Legislacyjną nowością będzie wprowadzenie do systemu prawa kryteriów, którymi powinny kierować się strony określając koszty przejazdu** poprzez upoważnienie ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania do wydania rozporządzenia, w którym określi kryteria ustalania kosztów przewozu. Zaproponowany przepis pozwoli m.in. inaczej ustalać koszty w przypadku, gdy opiekun dowozi dziecko do placówki oświatowej leżącej na trasie jego przejazdu z domu do pracy, a inaczej w przypadku, gdy opiekun zmuszony jest w tym celu zmienić, wydłużyć trasę jego przejazdu, albo wyruszyć wcześniej w osobną podróż z domu do szkoły. Osobno będzie można traktować też przypadki, gdy opiekun, w celu dowozu dziecka, używa innego samochodu, który np. spala więcej paliwa. Można będzie też odpowiednio potraktować przypadki, gdy dziecko dowożone jest przez inną, niż opiekun prawną osobę. Nie można też wykluczyć sytuacji, że zwrot kosztów będzie polegał na zwrocie kosztów, niezbędnej do przewozu dziecka niepełnosprawnego, zmiany wyposażenia pojazdu. Wszelkie tego rodzaju przypadki nie powinny być wykluczone przez rozporządzenie. Przekazanie do uregulowania kryteriów ustalania kosztów przejazdu ministrowi, pozwoli na elastyczne dostosowanie treści przepisów do sygnałów pojawiających się w początkowym okresie ich obowiązywania.

Przepisy, tak jak dotychczas, będą obejmować także zwrot kosztów przejazdu dzieci i uczniów pełnosprawnych zamieszkujących w odległości większej niż 3 lub 4 km od szkoły. Objęte są one również obowiązkiem przewozu przez gminę z możliwością jego umownego przeniesienia na opiekunów.

4. Oświadczenie o zgodności z prawem Unii Europejskiej

Projektowana ustawa nie jest objęta prawem Unii Europejskiej.

Tytuł projektu: Ustawa o zmianie ustawy – Prawo oświatowe	Data sporządzenia: 7 marca 2018 r.
Przedstawiciel wnioskodawcy: senator Aleksander Szwed	Źródło: postanowienie TK
Osoby odpowiedzialne za projekt w Biurze Legislacyjnym: Danuta Drypa, legislator, tel. 22 694 9192 Marek Jarentowski, ekspert ds. legislacji, tel. 22 694 9338 Marian Falek, ekspert ds. OSR, tel. 22 694 9097	Nr druku: 761

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Z uwagi na brak ogólnie obowiązujących w skali kraju przepisów, na podstawie których jednostka samorządu terytorialnego zobowiązana jest do wyliczenia wysokości kwoty, która jest zwracana rodzicom lub opiekunom, w związku z kosztami jakie ponoszą, dowożąc dziecko niepełnosprawne do szkoły, zachodzą przypadki polegające na tym, że gminy zwracają wydatki z tego tytułu w kwotach, które nie zapewniają refundację rzeczywiście poniesionych kosztów przejazdu opiekuna wraz z dzieckiem niepełnosprawnym do szkoły. W związku z występowaniem tego problemu Trybunał Konstytucyjny przedstawił Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej uwagi dotyczące celowości podjęcia działań ustawodawczych zmierzających do uregulowania kwestii zwrotu kosztów przejazdu niepełnosprawnego ucznia i opiekuna do placówek oświatowych.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt.

W celu rozwiązania problemu związanego z ustalaniem wysokości kwoty odpowiadającej kosztowi przejazdu niepełnosprawnego ucznia i opiekuna do placówki oświatowej, jaką jednostka samorządu terytorialnego zobowiązana jest zwrócić rodzicom z tytułu poniesienia tych kosztów, konieczne jest wprowadzenie bardziej szczegółowej regulacji dotyczącej zwrotu kosztów dowozu niepełnosprawnych dzieci do placówek oświatowych. Rekomenduje się w *ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe* (Dz. U. z 2017 r. poz. 59, 949 i 2203) wprowadzić następujące zmiany:

- dodać przepis który zobowiązuje ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania do określenia, w drodze rozporządzenia, kryteriów ustalania kosztów przejazdu, zapewniając zwrot rzeczywistych kosztów przejazdu wykonywanego w optymalny dla dziecka, ucznia i opiekuna sposób oraz uwzględniając w szczególności rodzaj niepełnosprawności, odległość miejsca zamieszkania od szkoły, miejsca pracy opiekuna i środek transportu,
- postanowić, że rodzice którzy zawarli umowę o zwrot kosztów przejazdu dziecka niepełnosprawnego do szkoły mogą ją wypowiedzieć w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

Efektom projektowanej ustawy będzie urealnienie kwoty zwracanej przez jednostkę samorządu terytorialnego rodzicom w związku z ponoszonymi kosztami dowożenia dziecka do szkoły, nastąpi dostosowanie systemu prawa do postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 października 2017 r. (sygn. akt S 1/17).

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt.

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
rodzice lub opiekunowie, którzy dowożą dzieci niepełnosprawne do szkoły	b. d		urealnienie kwoty zwracanej przez jednostkę samorządu terytorialnego w związku z ponoszonymi kosztami dowożenia dziecka do szkoły
rodzice lub opiekunowie, którzy dowożą dzieci pełnosprawne do szkoły zamieszkujących w odległości większej niż 3 lub 4 km od szkoły			
minister właściwy do spraw oświaty i wychowania			obowiązek określenia w drodze rozporządzenia kryteriów ustalania kosztu przejazdu, zapewniając określenie zwracanej kwoty na poziomie kosztów rzeczywistych
wójt (burmistrz, prezydent miasta)			obowiązek sporządzania umów dot. zwrotu kosztów przejazdu dziecka i opiekuna do szkoły wg kryteriów, które zostaną określone w rozporządzeniu
jednostki samorządu terytorialnego			wyższe wydatki z tytułu dowozu dzieci do szkoły

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych.

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Źródła finansowania	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Celem przedmiotowej ustawy jest zapewnienie rodzicom, którzy dowożą dziecko niepełnosprawne do szkoły, zwrotu kosztów ponoszonych z tego tytułu na poziomie rzeczywistości ponoszonych wydatków. Z uwagi na brak jednolitych kryteriów, na podstawie których jednostki samorządu terytorialnego dotychczas wyliczały przysługujące rodzicom kwoty na pokrycie poniesionych wydatków, występowały przypadki polegające na tym, że kwoty te były zwracane poniżej rzeczywistości poniesionych kosztów, dlatego po wprowadzeniu przedmiotowej regulacji należy oczekiwać, że nastąpi zwiększenie wydatków jednostek samorządu terytorialnego klasyfikowanych jako wydatki ponoszone na dowóz dzieci do szkoły.</p> <p>Ilościowa ocena skutków regulacji ukazująca w jakiej wysokości nastąpi wzrost wydatków z tego powodu będzie możliwa po uzyskaniu danych od jednostek samorządu terytorialnego, które umożliwią uzyskanie odpowiedzi odnośnie do skali zjawiska polegającego na zaniżaniu kwoty zwrotu kosztów związanych z przejazdem rodzica wraz z dzieckiem niepełnosprawnym do szkoły. Dane dostępne na tym etapie procesu legislacyjnego nie zawierają informacji nt. łącznej kwoty zwolnień z podatku dochodowego od osób fizycznych (PIT) z tytułu zwróconych kosztów (dane o wydatkowanych kwotach na ten cel posiadają samorządy).</p>

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak wpływu							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Brak wpływu							

	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Regulacja będzie pozytywnie oddziaływała na rodziny, które ponoszą wydatki związane z samodzielnym dowozem dziecka niepełnosprawnego do szkoły, gdyż wprowadzenie jednolitych kryteriów, w oparciu o które jednostki samorządu terytorialnego określać będą wysokość tych kwot, spowoduje, że zwracane rodzicom z tego tytułu środki będą na poziomie rzeczywiście poniesionych wydatków.
--	---	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu.

nie dotyczy

9. Wpływ na rynek pracy.

Brak wpływu.

10. Wpływ na pozostałe obszary.

środowisko naturalne
 sytuacja i rozwój regionalny
 inne:

demografia
 mienie państwowe

informatyzacja
 zdrowie

Omówienie wpływu

Brak wpływu.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego.

Przepisy projektu ustawy będą miały zastosowanie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ewaluacja projektu ustawy powinna być przeprowadzona po upływie 2 lat od dnia wejścia jej w życie. Wynikiem sporządzonej oceny *ex – post* powinna być opinia nt. realizacji celu regulacji określonego jako zapewnienie zwrotu rzeczywistych kosztów przejazdu do szkoły opiekuna wraz z dzieckiem niepełnosprawnym.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.).

Brak

.....

Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu

.....